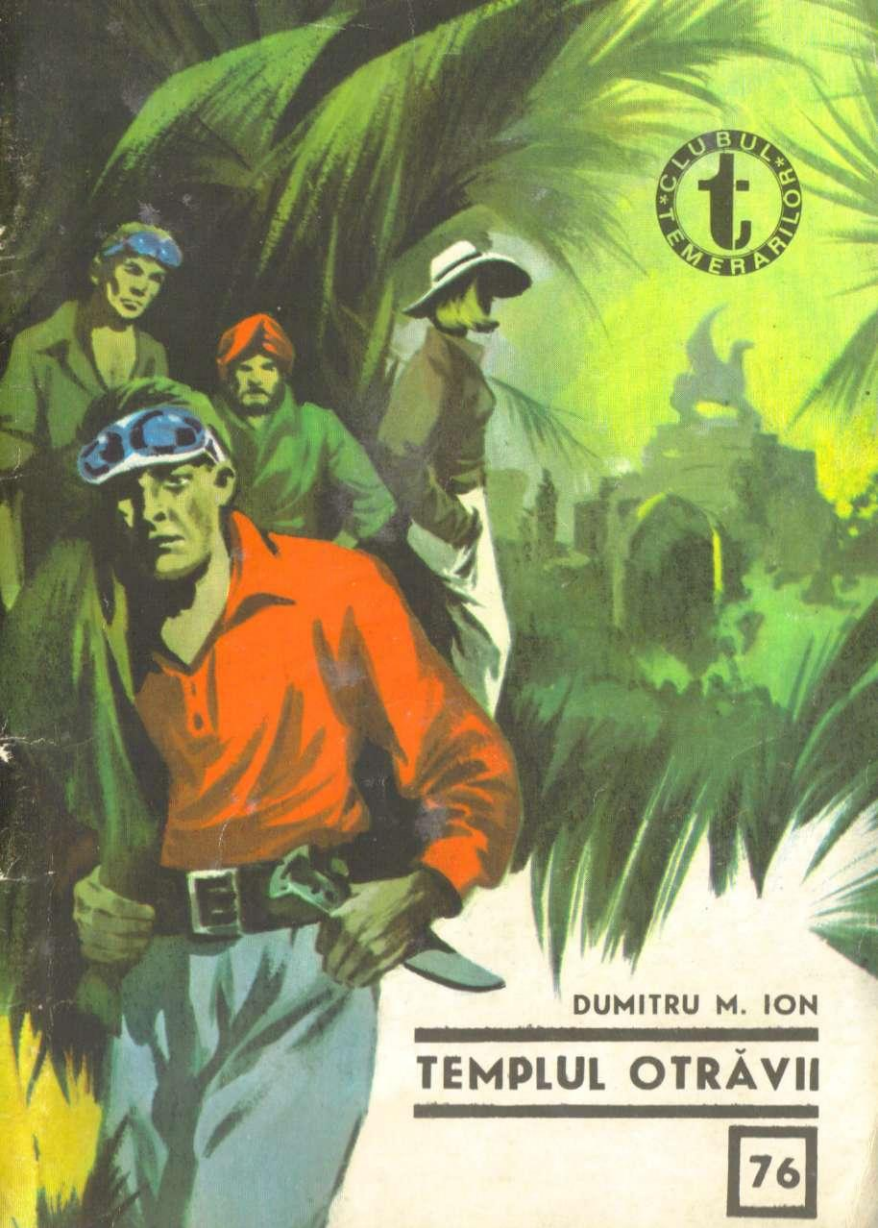

DUMITRU M. ION

TEMPLUL OTRĂVII

76

DUMITRU M. ION

TEMPLUL OTRĂVII

76

EDITURA ION CREANGĂ

Coperta de DUMITRU IONESCU

O POVESTE DIN BIZANȚ

Un clinchet suav de muzici, de clavecine mîngîiate pe clape, cu buchete de flori, se auziră în dreptul stradelei Constance. Tocmai se înserа și un curent ocolea clădirile, revenind printre măslini, dinspre mare ; un curent cald, ceva mai aspru decît o adiere obișnuită și aducea parfumuri de scorțișoară și mirodenii, lovindu-se cutremurat de trecători. Pe dreapta, cum treci dinspre magazinul de mărunțișuri : „La fiul cu tatăl", către străduța de pămînt numită a „Florilor", deși poate niciodată pe strada aceea sau în locul acela nu crescuseră flori, veneau trei inși. Se opriră o clipă la intersecție, răsuflară parfumul adus de curent și lăudară marea și fastuoasele clădiri, palatele „Cornului de Aur", către care se îndreptau.

Primul lucru care atrăgea imediat atenția era veselia lor ieșită din comun ; al doilea, faptul că fiecare vorbea o altă limbă. Cel din dreapta, pe numele său John Sleef, vorbea englezește și se simțea ca la el acasă. La mijloc mergea un om cu părul negru, creț, cu fața bătută de vînturile Mediteranei, care vorbea grecește și purta un nume pe care-l folosea deseori în rostirea frazelor. Îl chema Ian Iorgoulopoulos. Cel din stînga era totuși ceva mai ponderat. Uscățiv, cu mișcări largi, cu barbă, părea mai degrabă un om care se alăturase de cîteva ceasuri celor doi. Se înflăcăra în răstimpuri și veselia îl cuprindea pătimaș. Vorbea turcește perfect, deși nu era turc. Dintre toți el făcea

aşadar, excepţie. John şi Ian stăpîneau perfect limba lor modernă. Dintr-un spirit de contradicţie, Andrew Shakos, uscăţivul, ca să nu se arate mai prejos, mai tînăr fiind, mai plin de el, umblat mulţi ani prin Capadochia, ţinea foarte mult să vorbească turceşte. Din această ciudată babilonie nu ieşea nici unul văduvit. John învăţase la Athena atît greceşte cît şi turceşte. Ian învăţase acasă engleza, de la tatăl său Nikos, profesor vestit, director al unuia din marile muzee de antichităţi.

Andrew, englez prin naştere, cum am mai amintit, învăţase bine turceşte în Capadochia, iar John Sleef învăţase această limbă din nevoie, căsătorindu-se, la nouăsprezece ani, cu o turcoaică, Leily, plină de farmec. Era mai mare decît el cu opt ani. Totul a durat doi ani. A murit înecată în vin, în timp ce John era la Londra ; n-a plîns-o nimeni. Era bogată Leily. Casele ei din Athena îi rămăseseră lui John ; cîţiva ani, mai apoi, afacerile lui John Sleef mergeau strună la Londra, iar ale lui Ian în Bizanţ. De altfel, specialitatea lor erau antichităţile. Interesele le erau comune, iar relaţiile mai mult decît frăţeşti.

Într-o zi se hotărîră să deschidă un muzeu fără seamăn în Bizanţ. Prin unirea şi prin achiziţiile pe care le-au făcut deschiseră muzeul „G.I.A." Toţi trei locuiau acum în vechiul oraş de pe malul Bosforului şi cîştigul era cinstit şi toţi prosperau. Mulţi spuneau că este într-adevăr vorba de unul dintre cele mai înzestrate muzee ale lumii. Şi în ceea ce priveşte meseria de colecţionari, John, Ian şi Andrew aveau experienţa bătrînului Nikos Iorgoulopoulos, athenianul, demn arheolog, muncitor pasionat, colecţionar notoriu,

expert în antichități. Ajutorul pe care-l primeau deseori din partea sa era de nepreţuit.

Echipe de arheologi tineri mergeau şi scormoneau pămînturile în vechea Asirie şi Mesopotamie, în Grecia, în Egipt, în Mexic, în Chile. Totdeauna plecau tineri dornici de aventură ; rareori însă plecau mînaţi numai de dorinţa cîştigului. În ei trăia microbul descoperirii lumilor pierdute şi deseori se-ntorceau în Bizanţ plini de glorie şi de obiecte aduse de nave sau în transporturi uriaşe, sporind faima oraşului.

Pentru Ian şi John în tot muzeul nu se găsea nici o piesă pe care s-o îndrăgească mai mult decît pe celelalte. În schimb, Andrew avea o ciudată slăbiciune pentru trei statuete indiene prevăzute cu un mecanism ciudat. La orele prînzului arătau cu mîinile întinse, formînd un triunghi, o direcţie în care — spunea legenda — se află ascunsă o piatră preţioasă fără seamăn în lume : „diamantul Fecioarei", diamant pe care unii şi-l închipuiau cît o mărgea, alţii, evident exagerînd, cît un bolovan. Originea celor trei Budha de aur era un templu pe care tot legenda-l numea „Templul Otrăvii". Toţi cei care treceau prin partea muzeului, destinată vizitării, puteau auzi legenda, dar nimeni nu lua în serios vorbele care păreau frumoase, desfătătoare şi pline de mister, dincolo de care nu se putea pătrunde decît dînd frîu liber fanteziei.

Dar Andrew, care iubea statuetele atît de mult, se gîndea că legenda era mult mai aproape decît îşi închipuiseră oamenii. În statueta care şedea totdeauna în mijlocul celorlalte două, datorită înălţimii sale care impunea, într-o bună dimineaţă descoperi diamantul, o piatră extraordinară de mărimea unui ou de gîscă. Andrew era în extaz. O astfel de piatră însemna pentru

omenire, pentru lumea care arunca și aduna bani, o comoară mai mare decît toate antichitățile strînse la un loc. Într-o indescriptibilă stare de euforie, fu găsit Andrew de către prietenii săi. Descoperirea trebuia neapărat sărbătorită. Așa că puseră la cale o călătorie fără tam-tam, pe care nici ziarele și nici prietenii să n-o știe. Copilul lui Ian Iorgoulopoulos, Kiros, care se născuse în urmă cu trei ani, la moartea mamei sale, părea să fie o piedică la început, dar se trecu repede peste acest motiv și Kiros rămase cu doica Elena, care nu avea să știe niciodată mai mult decît i se spunea. Plecară, într-o noapte, într-un orășel din Capadochia și ajunseră tot noaptea, tîrziu. Traseră la un hotel cochet, nou-nouț, „Murat". Fiecare-și punea mari nădejdi o dată cu venirea dimineții. Dar zorii sosiră în alt fel. Ian Iorgoulopoulos a fost găsit mort în camera hotelului, înjunghiat în inimă ; John Sleef avea o rană adîncă în plămînul stîng, foarte aproape de inimă și încă o rană de toată frumusețea în picioar.

Un bătrîn spuse hotelierului că l-ar putea scăpa pe rănit de la moarte. Totul era o chestie de timp. Era medic ; așa se recomandase cel puțin. Ceruse să fie lînîște și să fie lăsat singur, cu muribundul. Și după trei luni, într-adevăr, îl salvă, dar nu puține au fost zilele în care Sleef se zbătuse între viață și moarte.

Cînd se însănătoși, primul lucru pe care-l făcu a fost acela de-a întreba unde-i sînt prietenii. Despre Ian i se spuse că murise, dar despre Andrew Shakes nu știa nimeni nimic. Nimeni nu-și amintea să fi locuit acolo cineva cu numele acesta. John tăcu. Luă, într-o dimineață, împreună cu bătrînul medic drumul Bizanțului, dar acolo nu mai găsi din vestitul lor muzeu decît clădirea aproape goală. Andrew Shakes trecuse

prin Bizanț și pentru mai multă siguranță vînduse totul. O mare durere îl cuprinse atunci pe John Sleef.

Se duse la doica copilului lui Ian Iorgoulopoulos și ea-i spuse adevărul, cum Andrew sosise după plecarea lor, singur, în Bizanț și-i povestise că atît John cît și Ian plecaseră în America pentru multă vreme. În cîteva zile schimbase numele muzeului; ziarele vestiră evenimentul. Nu trecură mai mult de două săptămîni și află că John Sleef și Ian Iorgoulopoulos nu plecaseră-n America. Poliția îl căuta pe Andrew Shakes, dar acesta fusese mai iute de picior decît se bănuia. Nu-l mai văzuse nimeni; parcă intrase-n pămînt.

John Sleef plecă la Athena, vîndu casele pe care le moștenise cîndva și dădu toți banii bătrînului doctor care îi înapoie surîzînd: „Viața salvată nu se plătește cu bani, ci cu prietenie! Dacă voi fi plătit, atunci primesc să-l învăț de mic pe băiat căile vieții". Vorbea de Kiros, băiatul lui Iorgoulopoulos. Curînd John Sleef luă drumul miracolelor, al Indiei.

Întîmplarea avea să fie povestită mai tîrziu de către Sleef fiilor săi și lui Kiros Iorgoulopoulos poate cu alte vorbe și patimi, dar în esență întîmplările acestea fuseseră.

O MICĂ PLIMBARE PRIN BOMBAY

Automobilul merge-n viteză. Te poți socoti oriunde: la Paris, la Marsilia, poate chiar la Londra. Nimic nu-ți spune că ar merita să te osteneșți să știi unde te afli. Mașina aleargă printre palatele încărcate ciorchine de

reclame luminoase. India e atît de aproape şi totuşi n-o poţi vedea dintr-o dată, dintr-o răsuflare.

Altceva e dacă te urci într-un turn. Dintr-o sorbitură de ochi, dincolo de oraşul european, metropola îşi împrăştie uliţele, străduţele întortocheate, piaţetele pline pînă la refuz de suflete colorate, care se mişcă stîrnind diversitatea.

Ca nişte tărtăcuţe, giamiile islamice îşi înalţă capetele poleite, iar templele brahmane înţeapă aerul cu vîrfurile lor temerare. Lucirea soarelui oriental se-aşază peste lujerele colorate ale minaretelor, se lasă să coboare printre turnurile indiene ce par nişte lungi pirogi suprapuse într-un naufragiu static.

Îl căutăm pe Bambo indianul, care a copilărit în junglă; omul care cunoaşte porţile Bombayului, ale Calcuttei şi ale pădurilor. Ţine undeva o cafenea, chipurile pentru afaceri, dar ochii lui ageri văd tot oraşul cu străinii şi pămîntenii lui. Maşina înaintează din ce în ce mai încet. În aparenţă, aici graba nu există. Nici noi nu ne grăbim. Nu fiindcă nu am dori acest lucru, ci fiindcă e imposibil.

Apusul soarelui cuprinde oraşul. O ultimă prăbuşire de raze umplu aerul cu tremurul tragic al religiei lui Kali şi Siva. O neliniştе îi cuprinde pe oameni. Neliniştea dintotdeauna. Cerul se-mparte în două. Cerul sudului şi cerul nordului. Cerul sudului e ca trandafirul, un smalţ învolburat, ireal, cel al nordului temător, pătat, o portocală aproape putredă. Dintr-o parte melancolia, din cealaltă furtunile armonizează într-un unic tablou cu oraşul, cu misterele pămîntului. De pretutindeni te privesc zeii; în porţi, în interioare, pe pereţi, pe templele din gurile fîntînilor, zei de piatră, zei de mar-

mură şi de metal, zei înnebuniţi, zei monştri, zei sacri, animale sacre, duhuri, încarnaţii, Brahma fără număr, cu patru feţe, aruncînd în aer dispreţul, Kali turbaţi, Vişnu cu multe braţe gesticulînd furios, indri. Siva cu opt capete, Svaya strîmbători, şi printre totemuri şi statui oamenii în costumele lor de milenii: „gapas" şi „kurmi", „paria", nobilii „iusi" şi „gurkas" adoratori ai lui Budha, Mahomed, Brahma, Christos, Moise, Confucius, ai Cărţii sfinte, ai lui Mahariva, Zoroastru, ai Soarelui, Focului, Apei şi Pămîntului, fachiri scamatori, dervişi şi sfinţi.

Bambo e la locul ştiut; e stăpîn peste o cafenea mahomedană în care-şi pierde timpul sorbind o pipă dulce. Îl ajutăm să tragă obloanele; maşina îşi urmează calea la înapoiere.

Marginile oraşului! Dincolo de ele, în urmă, rămîne tăcerea şi noaptea, noaptea oraşului. Ne aşteaptă Calcutta.

O NOAPTE LA CALCUTTA

La Calcutta, toate dorurile şi toate visele se pot strînge şi risipi într-o clipă, într-o zi, într-un an. Sau, dimpotrivă, poţi prospera ca nimeni altul; exact ca un european care ştie ce are de făcut şi mai ales cum să facă.

Acesta fusese drumul lui John Sleef.

Trecuseră două zile de cînd ne întorseşem de la Bombay cu maşina. John Sleef avea în oraş o vilă

fără seamăn în bogăţii şi frumuseţi. Un parc o înconjura ; lîngă parc un lac îşi dezvelea oglinzile. Parcul plin de alei, bine îngrijit, te îmbia cu alesele sale culori, cu jerbele de flori, cu încîntătoarele forme pline de ciudăţenii ale arborilor. În seara aceea era mare bal în casa lui John Sleef. Urma să se anunţe un eveniment deosebit.

Marea lui trecere printre oamenii politici, printre marii latifundiari, rajahi, maharajahi, oameni de afaceri, străini, arhitecţi vestiţi, nobili indieni din sud, englezi, francezi, birmani, chinezi în trecere sau înrădăcinaţi de multă vreme în Calcutta se arăta în adevărata ei splendoare în seara balului. Costumele roiau, nici unul la fel, vorbele relevau frumuseţea limbilor care se vorbeau în casa lui John Sleef. Se bea, se cînta, se dansa. Femei încîntătoare, desăvîrşite, îţi umpleau ochii cu delicatele lor gesturi şi înclinări ale capului. Luminile inundau parcul, oamenii treceau către lac, discutînd. Într-un tîrziu John Sleef se arătă, urcă treptele de marmură şi se opri între coloanele casei sale. Muzicile încetară şi glasul său coborît rosti :

— Iată, aveţi în faţa dumneavoastră pe fiii mei, Elisabeth şi John. Astă-seară am onoarea să vă anunţ logodna fiicei mele Elisabeth cu domnul Kiros Iorgoulopoulos.

Muzicile răsunau, palmele se-mpreunară în ropote de aplauze, parcul plin de palmieri fu luat cu asalt, bărcile umplură apele lacului. După ce aplauzele încetară, Elisabeth îşi flutură mîna în semn de mulţumire ; era toată plină de zîmbet, ca de altfel şi Kiros.

— Iată-ne fericiţi, Kiros !

— Da, da, rosti el, strîngînd-o de după umeri şi pornind spre lac.

— Vom avea în curînd o familie.

— Şi eu mă bucur la acest gînd.

— Da, dar ştiu bine că tu vei pleca în junglă. Aş dori să nu mai pleci. Înţeleg bine... tata, dar eu ştiu...

— Elisabeth, draga mea, nu-ţi fie frică ! E în joc onoarea tatălui tău. Nu uita, o prietenie trădată în felul în care ştii, trebuie totdeauna pedepsită.

— Tu ai face la fel ?

— Desigur, draga mea, desigur, zise el.

Străbăteau parcul, un adevărat deliciu, o adevărată grădină plină de fîntîni şi statui indiene de o frumuseţe şi covîrşitoare perfecţiune ; părea mai degrabă un rai.

Pe mese de piatră aşteptau tăvi de argint încărcate cu prăjituri făcute fără drept de reproş — prăjituri de orez parfumate cu vanilie şi migdale muiate în miere, lapte de cocos şi de „mhova", lichide de ananas şi manglier, must de banane şi fragi, infuzii zaharisite de anason şi mentă, castane şi nuci zaharisite, curmale umplute cu prune. Cupele cu apă din flori de portocală aşteptau să fie răsturnate peste mîinile celor care terminau de mîncat.

Cîntecele se unduiau ca şi bărcile, dansatoarele îşi arătau farmecele şi plăcerile dansului. Oamenii discutau aprinşi, se înlănţuiau în grupuri şi ciocneau cupe cu băuturi.

Bambo umbla din loc în loc. Privea, trăgea cu urechea. La un bal nu se ştie niciodată la ce te poţi aştepta.

În curînd zorii se arătară, luminile parcului fură stinse de luminile zilei, muzicile încetară şi peste lac liniştea puse stăpînire şi farmec.

— Domnilor, acestea fiind spuse, zise John Sleef, şi ţinînd cont că eu nu pot să vă însoţesc, aştept răspunsul dumneavoastră. Tu, Kiros, eşti acum om în toată firea. Scuzaţi-mă un moment!

Se aflau într-un birou înalt, larg, capitonat, de o culoare albastră liniştită. John Sleef apăsă pe un buton. Apăru o cunoştinţă, aviatorul Arlyt. Îl cunoscuseră la antrenamente. De altfel, în ultimul timp venea foarte des să-l viziteze pe domnul Sleef. Bătrînul îi arătă un fotoliu. Se ridică anevoie şi pentru o clipă ne măsură şi zise:

— Trebuie... Şi dumneata, Arlyt, uită că te-am lăsat să aştepţi! Am cam îmbătrînit. Anii... De, aşa ne plîngem toţi...

În clipa aceea intră Elisabeth, spunîndu-i domnului Sleef:

— N-ai îmbătrînit, tată! Hai, spune-i că plec şi eu cu Kiros.

Nu era timp de pierdut. Domnul Sleef gîndi că nu-i nimic grav în a-şi lăsa fiica să ne însoţească, dar ne smulse promisiunea s-o lăsăm la Yamba-Rata şi să o scutim de peripeţiile junglei.

Ştiam în cele mai mici amănunte, graţie domnului Sleef, felul cum trebuia să ajungem la Templul Otrăvii. Trebuia să-l găsim pe Bambo care plecase înainte; fără el n-am fi ajuns nicăieri. Bambo plecase de două săptămîni să se ocupe de cele de trebuinţă şi de veşmintele pe care trebuia să le purtăm în timpul procesiunii. El cunoştea jungla şi templul, templul atît de mult căutat în care se găsea dovada unei mari vi-

novăţii. Babmo izbutise să ajungă de cîteva ori printre credincioşii templului. Trebuia să ajungem şi noi. Nu eram setoşi atît de aventură, cît de dreptate ; ştiam că numai noi, tinereţea noastră şi iscusinţa lui Bambo, pot înfrînge jungla. Elisabeth era în culmea fericirii. Cred că lucrurile fuseseră aranjate dinainte şi domnul Sleef nu mai avea deeît o umbră de regret că Elisabeth pleacă împreună cu Kiros şi cu mine.

Călătoria se consumă fără nici un incident.

La Yamba-Rata era zi de tîrg şi satul care se-ntindea pe sute de metri, plin de oameni care se-ndreptau spre Piaţa de Lut unde se făceau schimburile şi vînzările, nu arăta, cred, altfel faţă de cum era în urmă cu zece, douăzeci, sau treizeci de ani. Nu zărise nimeni ciupercile parașutelor noastre, nici avionul. Coborîsem lîngă jungla, şi ne îndreptam spre tîrg. Nu ne luă nimeni în seamă, cu toate că la Yamba-Rata veneau rar europeni. Dar aceştia nu puteau atrage atenţia indienilor nici prin veşmintele lor, nici prin gesturi şi nici prin cuvinte. Trebuia să-l găsim imediat pe Bambo şi să tragem un somn. Mergeam pe drumul principal, cînd trecură în fugă pe lîngă noi vreo zece vaci albe, mari. Abia am avut timp să ne ferim.

Către ora două ajunserăm în Piaţa de Lut, unde Elisabeth tocmi flori şi mărgele. Lîngă o masă de pămînt îl zării pe Bambo.

— John, Bambo e-acolo. E foarte ciudat în veşmintele acelea. Vezi să nu dispară ! Încă nu ne-a observat.

Peste o jumătate de oră eram cufundaţi în somn. Bambo se arătase a fi o gazdă destoinică din toate punctele de vedere.

În zori cînd ne-am trezit, uşa era deschisă, soarele pătrundea înăuntru şi Bambo lipsea. Pentru un moment

n-am dat importanță acestui lucru în aparență banal și lipsit de orice urmări, așa că l-am așteptat. Dar așteptarea noastră se dovedi a fi zadarnică, fiindcă Bambo nu avea de gînd să se arate și chiar dacă avea nu ar fi putut să se-ntoarcă acasă în momentele acelea, după cum aveam să constatăm.

Eu și Kiros am luat drumul Pieței de Lut, iar Elisabeth a rămas să ne aștepte. În cazul în care într-o jumătate de oră nu ne-am fi întors nici noi, trebuia să ne caute în direcția Pieței de Lut sau încotro ar fi putut să ne găsească.

Am șosit mai mult în fugă în piață și drumul fără speranțe la început ne-a adus la momentul potrivit, tocmai cînd Bambo avea mai multă nevoie de noi.

Împreună cu trei băștinași se apucase să joace unul din acele jocuri de noroc vechi de mii de ani, cunoscut sau nu Europei. Ne-am apropiat și am asistat la următoarea discuție :

— Tu trebuie să rămîi ! Altfel te blestem, nu ești cinstit, zicea unul dintre ei către Bambo.

— Nu se mai poate, sînt așteptat. Nu sînt de vină că ați jucat pe atîția bani.

— Rămîi ! Joci cu noi pînă la prînz. Altfel nu poți pleca !

— Pentru atîta vă certați ? interveni Kiros. Împarte banii, Bambo ! Sînteți mulțumiți ?

Cei trei începură să rîdă. Bambo se ridică. Ne-am depărtat. Bambo era îngerul nostru păzitor. Știa toate lucrurile pînă-n cel mai mic amănunt.

El ținuse, la plecare, să luăm neapărat costume pentru junglă, costume pe care le comandase John Sleef în urmă cu șase luni la Londra.

— Trebuie... neapărat, domnilor, deşi templul e aproape. Sînt rari cei care pot ajunge acolo plecînd de la Yamba-Rata. Şi nu uitaţi că noi trecem totuşi prin junglă.

O încîlceală indescriptibilă de arbori şi fiinţe ne învălui. Costumul îşi dovedi aplicabilitatea în curînd.

Arbori şi iar arbori, frunze şi iar frunze. O îngrămădire de nedescris, un desiş inform de frunzişuri. Spaţiile dintre trunchiuri erau ocupate de popoare întregi de bambu şi frunze în care te poţi afunda pînă la genunchi. Jungla era în putere. Frunze colorate care te pot arde la atingere, ghimpi ascunşi care se-ntind să te zgîrie, apoi şerpii, viperele, scorpiile şi lipitorile, maimuţele şi miasmele, otrăvurile, ţînţarii, cobrele veninoase, maimuţele pitice, nervoase, vesele, năpîrcile, pitonii, viperele cu ochelari, şerpi inofensivi, scorpiile albe, într-un cuvînt infernul era adunat acolo, unde ai fi crezut că trăiesc numai civilizaţii de arbori şi flori.

Clipele următoare ne umplură de spaimă. O viperă cu ochelari, uriaşă, încolăci picioarele lui Bambo. Săririm spre el.

— Nu trageţi cu pistolul ! strigă Bambo.

În momentul acela în mîna lui luci o lamă de oţel. Lovi capul şarpelui la rădăcină, între plăcile osoase, şi capul zbură departe.

Corpul animalului se zbătu sinistru, împroşcă sînge în jur, strînsoarea slăbi şi Bambo se ridică :

— Gata. Să înaintăm ! Se întîmplă. Fiţi atenţi să nu intre vreun şarpe din cei mici sub costumul protector. Muşcătura lor e ucigătoare.

Jungla își avea legile ei. Un balsam ucigător o stăpînea. Florile mirositoare o trăgeau din iadul acela misterios spre ceruri, o purificau.

— Aici, spuse Bambo, pînă și fiarele-s atacate de șerpi. Cobra omoară panterele. Cînd vertebrele cobrei încleștează labele unei fiare, animalul nu mai scapă.

Bănuiam luptele gigantice care se dădeau printre nalbele înflorite. Parcă le auzeam! În această junglă un singur animal, inchneumonul, face cuvenitul gest de echilibru. E un fel de șoarece curios. El ucide șerpii nu din foame, ci din plăcere, dintr-un ascuns sadism.

Dar timpul trecuse, și fără să știm ajunsesem în partea nordică a curții templului, acolo unde jungla se-ntîlnește cu piatra. Cînd procesiunea trecu pe lîngă noi, era deja amiază. Costumele noastre ascunse bine ne așteptau la întoarcere. Alte costume le luase locul în clipele acelea cînd trebuia să încercăm marea lovitură. Planul era pus la punct pînă-n cele mai mici amănunte. Făcurăm gestul cuvenit de a ne alătura convolului. Nimeni nu dădea nici o atenție. Eram numai ochi și urechi.

PROCESIUNEA

— Armiro, dobitocule! De ce te agiți?

— Nu mai da ordine, Mina, doar sîntem frați!

— Lasă vorbele! Fii atent! Cred că nu mai e mult și procesiunea se va termina.

Era o procesiune care se desfășura în cinstea otrăvii. Marele Preot era singurul care purta veșminte albe. Vorbele sale erau îndreptate spre junglă. Credincioșii își aruncau din clipă în clipă ochii, scrutînd-o: o mul-

ţime de veşminte largi şi colorate de la cel mai pripit roşu la verde, de la albastru la galben şi sidefiu; o amestecătură ciudată de capete ovale şi turtite, rase, alături de oameni cu păr bogat. În spatele lor se afla o ceată care purta părul scurt, ca europenii. Şedeau în curtea unui templu de piatră care se ridica la vreo cincizeci de paşi în spatele celui care predica. În cele patru părţi ale curţii, lei de piatră cu capete de om şi monştri, în gură cu belciuge, se ridicau pe soclurі uriaşe, verzi şi ciudaţi, ca de altfel toată amestecătura aceasta de oameni.

Eu şi Kiros eram siguri că nu se va întîmpla nimic, că numai într-un caz absurd am fi putut atrage atenţia acestor închinători ai otrăvii, într-atît erau de absorbiţi de vorbele omului în alb care părea şi mai dus pe altă lume decît toată adunătura. Îmbrăcămintea asemănătoare ne permitea să ne ascundem între trupurile din urmă, printre capetele tunse după moda europeană.

Dacă cineva ar fi făcut o numărătoare exactă ar fi ajuns la concluzia că la această ceremonie a otrăvii asistau în plus cinci oameni; eu, Kiros şi Bambo, indianul cel musculos şi care se pricepea la toate, ajunsesem acolo cu scopul de a captura cele trei statuete de aur şi pe Marele Preot, spre a dovedi lumii o veche crimă pe care el o săvîrşise cîndva şi-n urma căreia dispăruse în jungla indiană. Dar nimic nu poate fi ascuns pe lume. Totul se află. Astfel aflase şi bătrînul John Sleef ascunzişul ucigaşului tatălui lui Kiros. Dar ceilalţi doi, pe care urechea fină a lui Bambo îi auzise discutînd, ne erau complet necunoscuţi. Într-o clipă mi-am dat seama că voiau acelaşi lucru.

Omul în alb şedea în faţa unei mese de piatră pe care se afla un vas în care clocoteau fierturi. Zărirăm o

statuetă de aur, numai o singură statuetă, care de la bun început ne făcu să ne dăm seama că planul era ratat. Nu mai puteam da totuşi înapoi. Ceva se petrecuse ; ceva ce noi nu puteam afla. În momentul acela din junglă s-a arătat o nouă ceată. Toţi închinătorii s-au ridicat şi au fugit s-o întîmpine cu mîinile ridicate. Am zărit pe unul dintre cei doi care şuşoteau înşfăcînd statueta şi fugind spre templu. Celălalt îl urmă. Bambo ne făcu un semn ; îi urmărirăm şi mai avurăm o clipă de răgaz, să-l vedem cum se strecoară în junglă.

Nu aveam nici noi altă direcţie, fiindcă cele două cete reunite trebuiau din clipă în clipă să ajungă în curtea templului şi să observe lipsa statuetei.

Într-adevăr, un zgomot asurzitor, strigăte înspăimîntătoare şi un ropot de paşi se auzi în spate. N-am mai înaintat. Ne-am ascuns într-un şanţ care ducea spre templu. N-aveam de ales. Ne lipirăm de peretele dinspre care veneau membrii procesiunii, care se afundară în junglă. Nici rivalii noştri nu aleseseră alt loc decît noi şi-i văzurăm ieşind lîngă templu fără veşmintele prea lungi pe care le aruncaseră, ca să nu-i stingherească. Dar Bambo dispăruse de lîngă noi, în timp ce veşmintele lungi săltau peste capetele noastre.

Am mai avut timp să-l zăresc din nou pe Bambo ţinînd un obiect în mînă, fiindcă în momentul următor ceva căzu în capul lui Kiros, care scoase un ţipăt de spaimă. Era unul dintre membrii procesiunii, care, întorcîndu-se din junglă, alunecase în şanţ din nebăgare de seamă. În cîteva clipe gloata ne imobiliză. Dinspre templu răsunară cîteva împuşcături... Cînd ne-am trezit eram într-o cameră foarte înaltă, legaţi cobză de cîte un stîlp care se-nfigea în tavan. Kiros nu se trezise

încă. Fusesem loviți într-un loc neștiut, fiindcă nu mă durea nimic, dar fără îndoială numai o lovitură puternică putea să te ducă la pierderea cunoștinței. Alături erau și ceilalți doi musafiri ai procesiunii care furaseră statueta. Semănau foarte mult și mi-am dat seama că erau frați. Mi se păru că mai lipsește cineva și nu știam cine. Lipsea Bambo. Kiros se dezmetici.

— Unde sîntem ?

— La odihnă, răspunsei eu.

Roti ochii și-și dădu seama de situație. Nu mai întrebă nimic. Ceilalți doi nu scoaseră nici un cuvînt. Curînd descoperirăm că stîlpii se mișcă. Ne mișcarăm o dată cu ei ; foamea nu zăbovi să ne chinuie. Simțeam un leșin în tot corpul și nu se arăta nimeni. Nu se auzea nici un zgomot. Numai stîlpii se-nvîrteau la nesfîrșit.

Într-un tîrziu se deschise o ușă. Apărură doi indieni, purtînd un sac. Îl proptiră de unul din pereți. Alți doi apărură aducînd al doilea sac. În curînd mai apărură doi, și al treilea sac luă drumul celorlalți doi. Ne-am privit în tăcere. Cei doi închiseră ușa ; era o liniște apăsătoare care prevestea ceva.

Kiros rupse tăcerea :

— John, ce părere ai ?

— Hei ! strigai eu.

— Sacii sînt plini cu pietre, rîse Kiros.

— Nu cred. Cei dinăuntru parcă au căluțe. Îți arde de rîs acum ? Presimt că se va-ntîmpla ceva și aceasta foarte curînd.

— Voi cum ați picat în mîinile lor ? întrebă Kiros pe cei doi care, pînă atunci ne priviseră fără să schimbe nici un cuvînt.

— Aproape ca și voi. La o sută de metri de junglă erau alte șanțuri. Sînt ani și ani de cînd așteptăm lo-

vitura asta. În statueta pe care ați văzut-o e acoperit cu foițe de aur cel mai mare diamant al lumii. Diamantul Fecioarei.

— Erau niște șanțuri foarte greu de sărit, adăugă cel care se numea Armiro.

— Tu să taci ! îi porunci frate-său.

— Domnule, lucrezi pentru cineva ? întrebai eu.

— Îmi pare rău, dar nu pot să spun, deși cred că nu mai avem absolut nici o șansă de a scăpa.

— Cred că indienii ăștia ne pregătesc ceva special, spuse Armiro.

— Special, nespecial, vom crăpa de foame.

— Strașnice lovituri ne-au mai dat. Și ciudat, nu mă doare nimic, zise Mina.

— Aceeași remarcă am făcut-o și noi.

— Dar dacă ne-au dat voie să vorbim înseamnă că sînt mult prea siguri că nu vom scăpa în nici un fel și că sfîrșitul e aproape.

Eram curios să aflu ce mister se ascunde în sacii sprijiniți de perete. În curînd constatarăm că trei pîrîiașe de sînge se scurgeau din saci și m-am gîndit că într-unul nu poate fi decît Bambo. În clipa aceea mi-a părut bine că Elisabeth rămăsese departe de locul procesiunii. În cel mai rău caz și ea ajunsese într-unul din saci, dar acest lucru era imposibil, așa că îndepărtai din gînd această presupunere care sută la sută era greșită. Mai întîi, Elisabeth n-ar fi avut de ce pleca din locul în care trebuia să ne aștepte, apoi indienii n-aveau cum să ajungă acolo decît printr-o întîmplare a lucrurilor care ne-ar fi adus, așadar, la toți patru moartea. De fapt cred că cei doi mai avuseseră niște ajutoare pe aproape și că Bambo plecase din lumea celor vii. Îmi frămîntam mintea să fac măcar o presupunere falsă

despre cine ar fi putut fi în ceilalți doi saci, dar nu reușii. Observară și ceilalți dîrele de sînge ; mirosul lui ne lua din aerul de care aveam atîta nevoie. Se auziră zgomote. Pătrunseră trei indieni purtînd sulițe. Îi priveam, așteptînd ca, pe rînd, sulițele să ne fulgere trupurile în rotirea aceea ucigătoare a stîlpilor care nu se opreau decît cînd căpătai echilibrul necesar. Eram în așteptare.

Intră și Preotul. Îmbrăcat în alb, privit de aproape, părea atît de slab, ca o stafie, mișcată parcă de un mecanism ascuns ce o deplasa cu pași mărunți și repezi. Nu ne dădu nici o atenție. Făcu un semn cu mîna. Cele trei suliți părăsiră mîinile indienilor și cei trei saci străpunși slobozîră tot atîtea părîiașe de sînge.

Nici o vorbă, numai gesturi. Același mecanism îi schimbă Preotului poziția, urmară pași mărunți, cei trei indieni care părăsiră încăperea, apoi ușa care se-nchise fără zgomot, totul într-o liniște aparentă, fiindcă din afară pătrundeau zgomote cărora nu le puteai stabili proveniența. Picioarele spînzurau la o jumătate de metru de podea. Fiecare din noi ar fi dorit s-o atingă, dar acest lucru era imposibil. Simțeam un leșin ușor de care avea parte atît Kiros, cît și tovarășii noștri pe care în sinea mea îi credeam vinovați de toată întîmplarea, dar nu mă puteam împăca nicidecum cu ideea că afară sau înăuntru ne așteaptă moartea.

Cei trei saci loviți de sulițe formau punctul care ne atrăgea tot timpul privirile.

— John, mi-e sete...

— Și mie, Kiros. Stăpînește-te !

— Cred că într-unul din saci zace Bambo.

— Așa cred și eu. M-am gîndit foarte mult, dar nu ți-am spus nimic, fiindcă nu găsesc încă răspuns la o

întrebare care mă frămîntă tot timpul : cine sînt ceilalți doi ?

Dar conversația noastră se sfîrși aici. Se auziră niște tobe bătute undeva în depărtare, apoi se făcu din nou liniște și în clipele următoare ușa templului se deschise. Patru indieni ne dezlegară. Eram în libertate, ne puteam mișca în voie. Aici cuvîntul libertate are sensul de amăgire, fiindcă orice pas am fi făcut cu intenția de fugă era inutil. În curtea templului forfota era în toi. Sute de ochi ne priveau, deși părea că nimeni, în afară de cei patru, nu ne dădea nici o atenție. De undeva venea un miros pătrunzător de friptură. Nu ne înșelam. La vreo cincizeci de metri în fața noastră niște frigări uriașe se învîrteau deasupra jeraticului. Salivam, dar nu puteam să ne mișcăm. Acum înțelegeam că toate pregătirile pe care le făceau erau în cinstea morții noastre care, nu știam cum, se apropia minut cu minut, clipă cu clipă.

Preotul apăru la unul din capetele piațetei. Făcu unul din semnele pe care niciodată nu aveam să le pricepem.

Patru butuci apărură lîngă noi. Cîteva mîini ne apăsară umerii ; în cîteva secunde am fost imobilizați și toți patru așezați în genunchi, legați de butucii pe care de-abia îi aduceau trei-patru inși ; așteptam să vedem ce se va mai întîmpla.

Apăru din nou Preotul. Se așeză pe o rogojină în fața noastră. Fumă o pipă, timp care-i luă aproape o jumătate de oră. Nici un gest în plus. Așteptam. Rînd pe rînd privirile lui se opriră asupra noastră. Un indian se apropie de Armiro, îl dezlegă și-l împinse ușor, făcîndu-i semn să se deplaseze. Se-ndreptară spre una din casele de bambus din partea dreaptă a piațetei. Dispărură și

în momentul acela Preotul se ridică și urmă drumul celor doi.

Armiro se-ntoarse, dar de data aceasta purta un căluș. Îl urmă Mina, apoi Kiros și la urmă eu. Și Kiros și Mina se întoarseră cu gura pecetluită. Nu puteam schimba nici o vorbă.

PENSIONARE

Mă duceau spre templu.

Odată pătruns înăuntru mi se arătă rogojina din mijloc. M-am așezat. Pe fiecare din cele două margini laterale ședeau cîte patru bătrîni cu capetele aplecate, gînditori. Pe un postament mai înalt, în fața mea, ședea Preotul. Făcu un semn și un tînăr îmi probă călușul. Bătrînii ședeau ca niște morți, nemișcați, pleșuvi. Ai fi crezut că nu-s în stare nici să răsufle. Păreau adevărate statui de piatră, ca și Preotul lor, de care ascultau toți cei care veneraseră otrava și locuiau în templu.

— Vrei daruri ? a fost prima întrebare.

Mă gîndeam că nu-s tocmai lipsiți de ideea comerțului, dar nu pricepeam ce voi da în schimbul darurilor lor.

— Pentru ce ?

— Știi unde este ascuns lucrul acela ?

— Care lucru ?

— Cel pe care nouă ni l-a adus Marele Preot. Știi sau nu știi ce s-a întîmplat cu acel lucru după ce-a fost furat de unul din prietenii tăi ?

— Nu-s prietenii mei cu toții.

— Știm prea bine, rosti tunător Marele Preot, îi cunosc. Fac parte dintr-o bandă care ne-a ajutat cîndva...

pe mine, pe voi, pe toți. Vor fi pedepsiți c-au îndrăznit să prădeze templul. Darurile mele nu le-au fost de-ajuns ! Am daruri mai bune pentru fii șefului Bandei de Cobre : Moartea !

— Unde a fost ascuns lucrul ? întrebă tînărul, în timp ce Marele Preot se așezase liniștit, ca și cînd nu scosese o vorbă pînă atunci.

— Statueta vrei să spui ? Zeul ?

În momentul acela l-am văzut punînd palmele la ochi în semn de apărare.

— Nu pomeni numele lucrului. Nu-l pomeni. Blestem va cădea asupra ta și otrava va picura dintr-o cupă în sufletul tău.

— ... ?!

— Știi sau nu ?

Mă gîndeam ce să răspund și nu știam. Dacă aș fi spus da, atunci aș fi fost silit să merg să caut locul unde era statueta, așa că am răspuns :

— S-ar putea să știu ceva.

Dintr-o dată capetele pleșuve se ridicară. Își vorbeau unul altuia la ureche, cu atîta precizie, încît nici un cuvînt nu-l puteam înțelege. Marele Preot se ridică. În momentul acela rămase cîteva clipe în picioare. Făcu tînărului un semn din cap, apoi acesta întrebă sfatul :

— Se amînă serbările de noapte ?

Trei dintre ei clipiră afirmativ.

— Un dar ți-l facem acum, spuse tînărul. Marele Preot știe să facă și daruri !

Afirmația veni tocmai cînd mi se păruse că fusesem uitat de stafiile care sprijineau pereții.

— Serbările sînt pentru moartea voastră. Noi nu cunoaștem bine decît două feluri de a omorî : prin otrăvire și foc.

Mă gîndeam ce favor să cer înainte de moarte şi, gîndindu-mă la Kiros, la foamea şi setea lui, era gata să cer o masă bună, dar am renunţat.

— Vreau să văd cei trei saci.

— Numai atît ? surîse tînărul.

În scurt timp mi-au fost aduşi cei trei saci. Am deschis unul din ei. Un animal mare, fără piele, zăcea înăuntru străpuns şi plin de sînge. Mai rămîneau ceilalţi doi saci. Deci acesta era răspunsul pe care nu-l găseam. Bietul Bambo era însoţit de aceste animale în călătoria lui pe lumea cealaltă. Deschisei al doilea sac. Acelaşi animal hîd, fără piele, cu ochii bulbucaţi, cu dinţii albi. Rămînea ultimul sac. Dar cînd l-am deschis, în faţa mea apăru acelaşi animal lipsit de piele. Nici urmă de Bambo. Cît despre Elisabeth, nici vorbă. Aşadar, Bambo scăpase de urmăritori. Încolţi în mine o speranţă. În momentul următor mă îndreptai spre butuc. Dar oricum, deşi mi-era sete şi foame, eram mulţumit de descoperirea făcută în privinţa sacilor. Mă bucuram că aflasem cine erau cei doi inşi şi mi-am dat seama că ei ştiau dinainte ce-i aşteaptă dacă nu reuşesc lovitura. Ne încurcasem reciproc şi nu reuşisem nici unii, nici ceilalţi. Mă bucuram într-un fel, dar nu puteam să vorbesc pentru a-i da şi lui Kiros o mică speranţă, o foarte mică speranţă de care mă agăţam cu putere în momentul acela.

N-aveam altceva de făcut decît să aşteptăm. Flăcările focului luceau şi jungla, aproape de noi, tăinuia tăcerea care era ucisă de mirosul animalelor tăiate ce se frigeau şi de vocile închinătorilor otrăvii. Templul se profila uriaş peste umbrele junglei şi peste flăcările focurilor.

Închinătorii ostrăvii dansau. Veneau în fața noastră, ne priveau în ochi și treceau mai departe. Nu eram prea atenți nici eu, nici Kiros și nici cei doi inși care așteptau alături de noi moartea. Deodată o pietricică se rostogoli în fața mea. Am privit. Bambo era printre dansatori. Simțeam o bucurie nestăpînită, dar Bambo dispăruse. Nu puteam vorbi; ceva îmi dădea nădejde că totul se va sfîrși cu bine. Ceilalți nu știau încă nimic.

În fața templului izbucni un foc imens. Țipete și urlete se-ndreptară într-acolo. Dansatorii priveau focul înnebuniți. În dreapta templului izbucni un foc asemănător. Am bănuit că erau isprăvile lui Bambo. Așteptam toți patru să vedem ce se va întîmpla. O mînă mă atinse și mă simții slobod. Ceilalți erau de asemenea liberi. Fugeam în grup spre junglă. N-ar fi observat nimeni dispariția noastră în învălmășeala aceea. Alergam, cînd o vorbă scurtă ne opri:

— John!

— Elisabeth!

— Repede... Nu mai stați pe gînduri. Sînteți liberi.

Întunericul ne proteja și noi eram de mult departe. Ne odihneam. Totul se petrecuse atît de iute, încît rămăsesem surprinși. Sosi și Bambo.

— Cum a fost? întrebă el.

— Închipuie-ți că eram toți aproape de moarte. Ai sosit la timp. Îți mulțumim.

— Și noi, ziseră cei doi inși, sîntem bucuroși că vă cunoaștem! Să vă spunem drept, noi nu știm dacă v-am fi salvat. Fiii șefului Bandei de Cobre vă rămîn îndatorați pe viață. Ne pare rău de diamantul Fecioarei.

Ştiţi, a fost furat cîndva dintr-un mare muzeu. Tatăl nostru l-a ajutat pe Marele Preot să aducă aici piatra. Ce păcat că boala îl ţine departe de junglă ! Ce păcat !

VIZITA NOCTURNĂ

La Yamba-Rata ne-am despărţit de cei doi inşi care plecau spre Calcutta. Renunţaseră la statuetă şi la diamant şi păreau extrem de prietenoşi, chiar mai prietenoşi decît ar fi putut fi un om de felul lor ; oricum, totul avea un mobil. Bambo şi Elisabeth îi salvase de la moarte, ca de altfel şi pe noi.

— Mulţumim domniilor voastre pentru încredere şi pentru ospăţ, spuse Armiro. Ce zici, Mina, de aventura aceasta ?

— Ce să zic ? Fiecare aventură trebuie să se termine într-un fel. A noastră s-a terminat aici. Poate ne vom întoarce în curînd, poate nu. Dar atunci vom sfărîma oasele Marelui Preot.

Zicînd acestea, i-am condus spre Piaţa de Lut şi de acolo ne-am întors spre locuinţa lui Bambo, pe care am schimbat-o imediat. Teama trece toate primejdiile. Noi ne temeam într-adevăr de ceva şi asta se adeveri în curînd.

După ce ne-am schimbat reşedinţa, Bambo s-a ascuns în nişte tufe înflorite şi a aşteptat pînă la miezul nopţii, cînd a urmat să-l înlocuiesc eu. Tocmai schimbam cîteva şoapte, cînd două umbre apărură dinspre un rîuleţ din dreapta, spre spatele casei închiriate de Bambo.

Am tăcut amîndoi și am așteptat să vedem ce fac umbrele. La început am crezut că bunii noștri prieteni care nu mai știuseră cum să ne mulțumească se întorseseră cu gîndul de a ne trimite pe lumea cealaltă. O umbră flutură o mînă. Cealaltă umbră se grăbi, trecu pe aproape de noi și aruncă ceva care se prinse de fereastră. Era o scară de mătase cu cîrlige de fier, cum am bănuit. După vorbă am văzut curînd că nu era vorba de Armiro și de Mina, ci de doi indieni.

— Cred că punem mîna pe ei ușor, spuse prima umbră.

— Ssst! făcu un gest larg a doua.

Fără nici un zgomot, fără vreun efort special, fereastra se deschise și dispărură prin golul ei. Îndemînarea lor era vrednică de admirație, întrucît fereastra, țineam bine minte, eu o închisesem cum putusem mai bine.

Așteptam de cîtva timp să iasă. Ieșiră mai repede decît ne-am așteptat și începură să vorbească șoptit, dar urechea lui Bambo prinse cuvintele din zbor. Conversația lor suna cam așa:

— Au dispărut, spunea prima umbră.

— Unde or fi ascuns obiectul?

— Obiectul nu poate fi decît cu ei. Trebuie să le dăm de urmă.

— Ce va spune Marele Preot?

— Se va face foc.

— La drum. Vom vedea ce va spune Marele Preot. Au fost mai vicleni decît omul nostru din Yamba-Rata. Au dispărut, dar n-au avut cînd părăsi India, și atîta timp cît n-au părăsit-o sînt în mîinile noastre.

Apoi șoaptele nu se mai auziră, semn că umbrele se îndreptaseră cu adevărat spre junglă.

M-am înțeles din priviri cu Bambo și am hotărît să intrăm în casă. Primul gest pe care l-am făcut pe întuneric a fost de a camufla fereastra.

Bambo aprinse o lumină și-n clipa aceea îmi pocni între ochi o lovitură fulgerătoare care mă aruncă într-un colț. Primul gînd a fost acela că Bambo știa de vizita umbrelor care plecaseră cu un sfert de oră înainte din casă, dar văzui cum cu un fier lovește cu sete în ceva ; cu o sete greu de înțeles. Dintr-un salt am fost alături și am privit. Bambo omorîse un scorpion.

— Era lîngă mînă, se scuză el, n-am vrut să strie domnului fața, dar n-am avut ce face.

Am surîs și i-am mulțumit. Scorpionul era tot ceea ce ne lăsaseră vizitatorii nocturni.

Am ieșit în noapte și am așteptat în continuare. Între timp umbrele puteau să se întoarcă, dar așteptarea ne demonstră că ele erau de mult timp în junglă, acolo unde Marele Preot aștepta în veșmintele sale albe.

ELISABETH... PRIZONIERĂ

Dacă noi știam un lucru, cei doi inși care plecaseră cu o zi înainte n-aveau de unde să-l știe, ca de altfel și închinătorii otrăvii. Statueta de aur nu era încă în posesia noastră. Într-un fel trebuia să ne bucurăm că scăpasem din templu numai cu atît, moartea fiindu-ne la un moment dat așa de aproape, că deja ne cuprinsese spaima. Oricum, chiar una dintre statuete dacă o aveam și tot însemna ceva. Numai că trebuia să

acționăm rapid, să nu-i dăm răgaz Marelui Preot să se dezmeticească. La ora amiezii cele două statuete, printr-un mecanism excepțional pus la punct, indicau direcția în care se află cea de-a treia statuetă, ascunzătoarea diamantului Fecioarei. Trebuia acționat rapid, dacă nu cumva zeul fusese deja găsit.

— Știi exact locul unde ai pus statueta ? întrebă Kiros pe Bambo.

— O, desigur ! răspunse Bambo, arătîndu-și șiragul de dinți albi ca niște perle pentru care îl invidiam întotdeauna. Am acoperit-o în petale de nalbă. Prin petala de nalbă nu răzbate nici o undă magnetică, am făcut astfel inofensiv mecanismul care — atunci cînd înfășori metalul în flori de nalbă — nu mai poate fi detectat.

— Bine gîndit ! Dar trebuie să facem ceva, și cît mai repede, am spus eu. Cei doi indieni se pot întoarce oricînd la Yamba-Rata ; dacă azi-noapte nu au dat de noi nu știu cum se vor sfîrși lucrurile acum.

— Dacă nu greșesc, spuse frumoasa Elisabeth, o să le tragem o farsă de mai mare dragul. Ei n-au de unde să știe că noi n-avem statueta. Vor crede că am plecat din Yamba-Rata spre Calcutta sau în altă parte unde ne-am putea îmbarca sau unde am putea lua eventual un avion, iar noi le vom face o vizită de curtoazie și-i vom întreba de sănătate.

— Bine, Elisabeth, dar ai să poți suporta drumul și spaima morții dacă vom fi prinși ?

Elisabeth făcu un semn cu mîna, ceea ce însemna că totul e floare la ureche și i s-a urît de atîta cumințenie și dădăceală, așa că nu ne mai rămînea nimic altceva de făcut decît să plecăm spre templu.

Bambo mergea totdeauna în față, apoi Elisabeth, Kiros și în urmă eu. Într-un fel era aici și o tactică de apărare și de protecție, fiind vorba de Elisabeth. Ne opream din sfert în sfert de oră și Bambo asculta cîteva secunde atent pădurea, apoi lipea urechea de pămînt, acolo unde se putea, de arbori și ne făcea semn să înaintăm.

Timpul trecea ; ne apropiam din nou de templu. Era o liniște prea îngrijorătoare — nimic nu se mișca, nici o răsuflare nu se auzea. Eram lîngă curtea templului. Templul gigant devenise pentru noi aproape obișnuit. Elisabeth admira felul cum timpul îl conservase în aceste locuri ascunse europenilor, în marile păduri ale Indiei.

În curtea templului nu se ghicea nici o mișcare, nici o suflare, încît ai fi crezut că totul e părăsit, că acolo nu mai există nimeni, că în curînd peste pietre vor putea crește ierburile și copacii.

Tăcerea aceea era mult prea înșelătoare pentru a nu prevesti ceva rău, așa că începusem să ne temem pe drept de fiecare foșnet pe care-l isca vreunul dintre noi. Înaintam cu grijă. Ne-am înțeles cu Bambo din ochi : trebuia să așteptăm căderea nopții. Dar așteptam noaptea ca pe-o povară. Venea greu, se lăsa mult prea mult așteptată și căldura era lipicioasă și apăsătoare.

Într-un tîrziu tăcerea deveni de-a dreptul stranie. Căutam să privim spre templu, să pătrundem întunecimile, dar nici o mișcare nu se arăta. Lucrurile păreau a fi și pro și împotriva noastră. După cum ne descrisese Bambo locul, statueta putea fi foarte ușor găsită, poate prea ușor ca să poată trece cuiva prin cap că un lucru

atît de prețios poate fi găsit de oricine ar fi trecut pe partea nordică a șanțului din jurul templului.

Peste un șanț nu pășeau decît închinătorii otrăvii și noi, dacă aveam să mai ajungem atît de aproape de templu, cum numai cu patruzeci și opt de ore în urmă ne aflam.

Trecuseră douăzeci de minute și începusem să mă tem pentru Bambo. Nu scoteam nici o vorbă nici eu nici ceilalți, și era de mirare acest lucru, mai ales la Elisabeth, — în stare să pună într-o jumătate de oră o sută de întrebări la care să capete de fiecare chiar două răspunsuri.

Mai trecură trei minute și-l atinsei pe Kiros încet, abia simțit :

— Stranie liniște !

— La asta mă gîndeam și eu. Ce crezi, va reuși Bambo ?

— Ssst ! mai avusei timp să spun, pentru că am simțit lîngă noi, la cîțiva metri, pașii unui om care — deși mergea aproape neauzit — ne atrase atenția prin vîjîitul scurt al unei crenguțe care i se-ncordase în piept.

Era Bambo.

— Ești întreg ? întrebă Elisabeth.

— Da, da, nici nu mă așteptam să termin așa de ușor.

— Gata ? întrebă Kiros.

— Gata ! Să ne depărtăm cît mai repede posibil. Tăcerea aceea avea un țîlc. O să vedeți. Grăbiți-vă fără să faceți zgomot pe cît posibil. Eu voi rămîne în spate, dumneata, John, e bine să mergi în față.

Nu ne depărtasem mai mult de patruzeci de pași de locul de așteptare cînd trei umbre ne săriră în spate.

Elisabeth fu atrasă de alți doi inși în întuneric. Nu se auzi nici un țipăt, nici un suspin. Totul se petrecuse

fulgerător. În momentul următor, cel care sărise spre Bambo se găsea la pămînt și în urma unei lovituri abia își mai trăgea sufletul.

Același lucru făcusem și eu și Kiros. Indienii care ne atacaseră erau imobili și sforile de care Bambo nu se despărțea niciodată ne-au fost încă o dată de folos. Le-am umplut gurile cu frunze, și i-am lăsat legați burduf.

Dar Elisabeth dispăruse și aceasta era problema numărul unu. Statueta zăcea pe jos. Primul lucru pe care trebuia să-l facem era să ascundem statueta ; acum viața Elisabethei depindea numai de această statuetă care făcuse de-a lungul anilor poate zeci de victime.

Kiros, logodnicul Elisabethei, ar fi avut tot dreptul să-și piardă cumpătul, dar devenise mai lucid ca oricînd.

— Bambo, statueta trebuie dusă într-un loc sigur. Pînă în zori mai e destul timp. Ține pistolul acesta ; în caz de nevoie, apără-te !

Bambo zîmbi :

— Nu e nevoie. Am pumnii...

— Nu uita un lucru : că rămîi singur și că statueta înseamnă de acum viața Elisabethei.

O NOAPTE DE GROAZĂ

Luă pistolul și dispăru în întuneric.

Ne așteptam din clipă în clipă ca indienii să ne asalteze ; pregătisem pistoalele cu prelungitoare pentru bătaie lungă și amortizoare. Rămăsesem așadar cu Kiros în suflul nestiutelor vînturi care se puteau abate oricînd asupra noastră dinspre templu. Îmi trecusem ocheanul

pe care-l lăsă Bambo, după gît ; zării un arbore cu flori mirositoare ; un miros îmbătător, tiranic aproape. Mă lovisem de una din crengile sale care se tîrau pe pămînt. În momentul acela îmi veni o idee care se transformă imediat în faptă. Urcai spre vîrful arborelui împreună cu Kiros şi de acolo am putut zări o cărare de făclii care se termina în curtea templului ce părea o mare de foc mişcătoare, ritualică, simbolică.

Elisabeth trebuia să fie undeva, acolo unde ajunsesem şi noi. În momentele următoare zeci de făclii se urniră spre junglă ; ne căutau, venind din mai multe părţi. Tăceam ; şi cu toate că Kiros era ros de întrebări în privinţa Elisabethei, privea atent spre templu. Eram atît de aproape de teatrul întîmplărilor care se petreceau în curtea templului şi totuşi mult prea departe pînă cînd zorii se vor arăta. Clipele treceau din ce în ce mai repede şi noi doi bănuiam aproape în amănunt ceea ce avea să se întîmple în momentele următoare. Invadată din trei părţi de făclii, jungla părea că a luat foc. Gălăgia şi ameninţările nesfîrşite ne ajungeau la urechi ; oricine ar fi fost în locul nostru s-ar fi temut că odată prins va fi sfîşiat în noapte, făcut mii de fărîme în întuneric de sutele de unghii care acum ţineau strînse făcliile.

Cei trei inşi pe care îi doborîsem aşteptau pe cineva să-i dezlege sau mai bine-zis să-i găsească. Momentul găsirii lor înseamnă un strigăt prelung, plin de ură, pe diferite tonuri.

Se auziră din ce în ce mai repezi paşii celor care ne urmăreau. Copacul pe care din nimereală îl alesesem ne ascundea de minune ; fără doar şi poate că închinătorilor otrăvii nu le trecea prin cap că noi am fi pe undeva, deasupra lor, nu fiindcă cineva fără experienţă

nu ar fi putut, dar fiindcă și acela care o avea s-ar fi urcat foarte greu. Dar noi purtam în spate zeci de ore de șuit în turnul parașutelor și în plus un dram de noroc, fiindcă arborele avusese coroana foarte aproape de pămînt.

De altfel partea dinspre templu a junglei ne păru la un moment dat prea plină de urmăritori, așa încît — dacă am fi întîrziat cîteva minute — am fi picat în mîna lor.

Dacă eu eram într-un fel mai liniștit, acest lucru se datora gîndului că Elisabeth trăia. Trăia, fiindcă Marele Preot nu avea altceva de făcut decît să accepte din nou jocul întîmplării, statueta fiind în mîinile lui Bambo, așa cum speram. Numai destinul, în caz contrar, ne-ar fi putut împinge pe cealaltă pantă, a morții sigure.

Pînă în zori era destul timp de gîndit, așa că eu nu m-am codit să fac acest lucru. Ca și Kiros, care în zori era în stare să-mi propună o sută de planuri în ceea ce privea salvarea logodnicei sale și sorei mele, Elisabeth.

Vocile indienilor se stinseră, dar noi așteptam ca pîndarii să se satură de așteptat și să plece către Templul Otrăvii.

Într-un tîrziu se auziră cîteva vorbe. Erau doi indieni care se îndreptau spre templu. Avusesem destul noroc că nu vorbisem, și mai mult noroc că lumina nu ne gîdilă nările decît după ce ei se depărtară ; Kiros strănută de cîteva ori.

Așteptam să vedem care va fi efectul acestor strănuturi asupra urechilor junglei, dar urechile ei erau departe ; acum puteam să vorbim în voie :

— Dacă o vor omorî pe Elisabeth ?

— Uiți un lucru.

— Nu uit nici unul, răspundea Kiros. Ba da, unul singur. Elisabeth nu trebuia să ne însoţească în junglă. Numai nişte oameni fără cap puteau face lucrul acesta.

— Indienii ne căutau la Yamba-Rata. Dacă rămîneam acolo, sigur că acum am fi fost morţi. Un închinător al otrăvii, un astfel de credincios, care are printre obiectele de cult un Budha pe care-l adoră, e orb.

— Ai dreptate, John ! Scăparea noastră era numai în junglă, aici unde nu ne mai căuta nimeni. Oh ! Biata Elisabeth, dacă o fi pătimind cîte am pătimit noi...

— De-ar fi numai atît, ar fi bine. Oricum, să nu ne speriem deşi sîntem încolţiţi. Cît timp pot face un tîrg, nu o vor omorî. Fii sigur ! Marele Preot îşi cunoaşte interesul. Dacă pierde statueta de aur are o verigă în minus. Ne trebuie numai clipe prielnice. Să coborîm ; în arbori ne trebuie pene ca să putem sta şi ziua.

— Dar Bambo ?

— Cred că se va întoarce. Simt în aer răspîndite şi veşti mai bune. Vom mai vedea.

— Să stăm la pîndă.

— Eu zic să ne odihnim cîteva ceasuri. Linişteşte-te, Kiros ! Şi eu mă gîndesc la Elisabeth, dar acum avem nevoie de mult calm.

Coborîrăm, în ascunzişul găsit am adormit imediat. Kiros făcea de pază şi asculta jungla.

ELISABETH FACE CUNOŞTINŢĂ

Elisabeth avu astfel prilejul să vadă curtea templului, dar mai mult în fugă, fiindcă închinătorii otrăvii se arătară a fi grăbiţi. O introduseră într-una din încăperile

templului, unde o legară de o masă rotundă. În întuneric, Eisabeth simți cu groază cum masa fuge de sub ea. Dar se dovedi numaidecît o senzație. Masa prinse a se roti din ce în ce mai repede. Piciorul mesei era mobil la fel ca și stîlpii unde șezuseră pironiți cu cîtva timp înainte John și Kiros.

Elisabeth se roti cu masa cîtva timp, pînă cînd simți cum vede în jur numai albastru, apoi totul se purifică și aerul și gîndul. Dinspre doi poli ai încăperii două sfere veneau una spre cealaltă : se ciocneau fără zgomot și-n urma lor cădeau cifre : 3, 9, 7, 4 etc. Cifrele făceau o piramidă care i se așeza sub abdomen, apoi sferele își urmau rotirea și din nou se interfereau.

Într-un tîrziu nu mai simți nimic. Leșinase.

DIN NOU SPRE YAMBA-RATA

— E bine să ne mișcăm, am fost eu de părere. Auzi, Kiros ?

— Aud !

Dar Kiros era cu gîndul la Elisabeth și oricît voiam eu să-i dovedesc că deocamdată nu poate fi în pericol, el susținea sus și tare că eu visez ; ce e drept nu prea spuneam cu inima deschisă cuvintele și nici nu-mi ardea să-mi închipui prin cîte ar fi putut trece sora mea.

— Să mergem către templu ! hotărî Kiros.

— Să mergem mai bine spre Yamba-Rata. Dacă o luăm spre templu, riscul e de două ori mai mare de-a fi prinși. Așa... poate printr-un noroc îl găsim pe Bambo și hotărîm un plan de bătaie.

— Eu o iau spre templu.

— Kiros, nu e bine ce faci. Mergi cu mine. Dacă vom fi prinşi cu toţii nu ne mai putem baza pe Bambo că ar mai putea să ne salveze. Înţelegi ?

— Înţeleg...

Am luat-o spre Yamba-Rata. Busola montată în cureaua ceasului arăta tot timpul nordul — drumul era bun — rămînea ca şansele noastre să fie la fel de bune.

Deodată Kiros îmi făcu un semn. Ne-am ascuns şi-am aşteptat, dar un indian mă atacă tocmai în momentul acela şi-mi puse cuţitul în grumaz. Nu mai făceam nici un gest. În momentul următor indianul îi arătă lui Kiros un arbore în faţa căruia trebuia să stea neclintit.

De altfel nici nu avea de ales, fiindcă orice gest necugetat m-ar fi costat viaţa. Indianul, în clipa următoare păru nehotărît şi descumpănit. Ne gîndeam din nou că ne bătuse ceasul ; aşteptam să-i sosească ajutoarele. M-am privit cu Kiros, dar nici el nu mai înţelegea nimic. Momentele au fost hotărîtoare. Un strănutat prelung îl cuprinse pe indian. Mîinile-i slăbiră şi lovitura mea nu întîrzie. Una din loviturile preferate de karate, care-l făcu pe Kiros să zîmbească. Indianul rămăsese întins, fără suflare.

Un salt făcut în momentul următor ne puse din nou pe drumul cel bun şi acum mergeam spre Yamba-Rata cu mai multă precauţiune ca oricînd. Indianul era un semn rău ; poate chiar o dovadă că acolo unde plecase Bambo nu se întîmplaseră nişte lucruri tocmai bune, de aceea eram hotărîţi să ne vindem cît mai scump pielea.

Şedeam din răstimp în răstimp şi ascultam îndelung jungla, ai cărei prizonieri ne aflam.

Era către seară şi noi trebuia să fim aproape de ţintă. Într-adevăr, ajunsesem în Yamba-Rata.

Mergeam către Piaţa de Lut, unde trebuia să găsim un semn din partea lui Bambo, fiindcă numai acolo mai puteam şti dacă Bambo mai trăia.

ÎNTÎLNIREA DIN PIAŢA DE LUT

Străbăturăm Piaţa de Lut ; căutările noastre părură a fi zadarnice : nici o urmă nu arăta că Bambo călcase pe-acolo.

Tîrziu se apropie un om de noi şi ne îmbie să cumpărăm flori pentru iubite, pentru suflet, pentru speranţe.

Vocea ni se păru cunoscută, dar noi nu intrarăm în joc.

— Mulţumim de îndemn, răspunse Kiros. Mulţumim.

— Veniţi cu mine, domnilor, spuse vocea cunoscută. Eu sînt Bambo. Numai masca asta afurisită mi-a schimbat întrucîtva vocea şi mimica.

— Tu eşti, Bambo ? sării eu, îmbrăţişîndu-l. Ai scăpat ?

— Am scăpat ca printr-o minune. Prietenii noştri, cei doi care spuneau că merg spre Calcutta, sînt morţi. I-am găsit lîngă Piaţa de Lut. Aveau între dinţi o frunză. Otravă. I-am căutat în buzunare şi n-am găsit nimic. În căptuşeala hainei lui Armiro se găsea un plan. Iată-l !

Privirăm cu grăbire planul — o hartă boţită — şi văzurăm cu uimire că seamănă întru totul cu explicaţiile pe care le avusesem la Calcutta.

— Priviţi la soare ! spuse Bambo.

— Iată ! strigai cu uimire. Iată locul unde trebuie să ajungem. E vorba de o cascadă ; exact... Exact... Dincolo de zidurile templului ! Informaţiile sînt precise ; în dreapta locul e însemnat cu verde — locul unde se retrage Marele Preot, loc ferit. La sud şi vest, cascada, la nord, zidul, iar la est muntele. Iată semnul care arată verticalitatea...

— Am aflat. În Yamba-Rata aveau un „prieten". Am avut o discuţie cu el în locuinţa mea. Tatăl celor doi, este adevărat, îl însoţise pe Andrew Shakes cîndva la Templul Otrăvii. După cîţiva ani devenise şeful Bandei de Cobre. Îşi jurase că va pune mîna pe statuetele care se aflau în „posesiunea" templului.

— Dar cu „obiectul" ce-ai făcut ?

— Obiectul, de fapt cele două obiecte, Budha şi diamantul, le-am separat, le-am despărţit frumuşel şi le-am introdus pe sub pămînt în trupul lui Siva din templul aflat în curtea casei mele.

— E un loc atît de sigur ?

— Deosebit de sigur. Nimeni nu ar îndrăzni să răscolească un templu şi nu numai atît, dar urma mea n-au găsit-o închinătorii otrăvii încă.

— Să ne grăbim ! rosti Kiros.

— Încotro ?

— Spre junglă ! Bambo, costumele de protecţie !

Bambo făcu un semn care însemna că se gîndise la toate şi că pînă-n marginea junglei nu-i nevoie de aşa ceva.

— Vom găsi acolo totul.

— Să ne grăbim ! rosti Kiros din nou. Elisabeth, draga mea Elisabeth, ce-o fi făcînd ?

— Am privit cu atenţie harta din căptuşeala hainei lui Armiro. Drumul va fi mai simplu de data aceasta.

Vom sosi în curînd în curtea templului. Vremea va fi mai bună. Îi vom surprinde. Ce va mai fi...

Vom vedea acolo.

— Oricum, spatele ne e acoperit. Marele Preot nu va risca s-o omoare nici pe Elisabeth şi nici pe vreunul dintre noi.

— Pornim, rosti Kiros. Ard de nerăbdare s-o eliberăm pe Elisabeth.

CAMERA FĂRĂ UŞI

După leşin Elisabeth păru că se luminează, dar nu se putea mişca pentru moment. Era prea obosită, prea toropită, ca şi cînd cineva puternic o lovise într-un anume loc pe care nu-l găsea cu nici un chip. Voi să-şi întindă mîinile şi le întinse. La fel făcu şi cu picioarele. Ridică fruntea, apoi încercă să deschidă ochii.

Lumina prea puternică îi împăienjeni pentru o clipă privirile. Se privi şi nici nu ştiu ce să creadă de atîta uimire. Era liberă. Liberă într-un anumit fel spus, fiindcă libertatea ei se rezuma la mişcarea între patru pereţi, care formau un pătrat cu latura de zece, doisprezece metri. La început privi cu mirare în jur şi-şi aduse aminte cum fusese surprinsă în junglă, cum fusese tîrîtă în templu, cum leşinul o cuprinsese şi se îngrijoră. Îşi închipui că toţi ceilalţi fuseseră prinşi şi în urma ei avuseseră acelaşi tratament. Gînduri negre îi încolţiră în minte ; voia să le-ndepărteze, dar nu putea.

Şezu un moment şi cugetă : „Dacă ei n-ar fi prinşi, altfel ar sta lucrurile. Cum ? Nu pot să ştiu !"

În gîndul său dădu celor trei toate şansele de libertate, neştiind ce se petrecuse în urma răpirii ei. Se gîndea că Kiros va face orice să o scape de primejdii, apoi alături de el era John, fratele său, şi Bambo cel şiret şi agil, mai agil decît panterele şi mai viclean decît orice închinător al otrăvii.

Nemaiavînd altceva de spus, se hotărî să privească în jurul său, dar rămase uimită. Deasupra capului văzu un acoperiş din piatră prin care lumina cerului se cernea fără mari oprelişti. Acoperişul avea din loc în loc, la distanţe egale, nişte tăieturi în formă de romburi şi cercuri.

Se repezi în grabă să cerceteze cei patru pereţi pe care nu-i prea luase în seamă, dar în primul rînd zări cu uimire că n-aveau nici o uşă, nici o ieşire. Părea pe vecie închisă în cuşca de piatră. Privi podeaua de piatră şi nici aici nu găsi vreo crăpătură care să-i lase cea mai mică speranţă. În mijloc se afla o statuetă-fîntînă, un şarpe care îşi ridica în sus cele trei capete prin care arunca spre tavanul foarte înalt apa care cobora într-o cofă în jurul trupului său, fără a stropi în jur podeaua. Cofa era foarte adîncă, iar jerbele de apă subţiri.

O nelinişte ciudată o cuprinse şi îi veni să strige şi să plîngă de ciudă, dar se stăpîni la gîndul că o vor auzi închinătorii otrăvii.

După ce privi cu atenţie pereţii, Elisabeth fu cuprinsă din nou de nelinişte şi frămîntare, de sete chinuitoare, dar nu se putea hotărî să se apropie de fîntînă, fiindu-i teamă că apa care ţîşneşte nu-i altceva decît otravă. Privi cu atenţie în jur. Găsi o vietate, un fel de muscă-fluture, şi gîndi că trebuie să-i sacrifice viaţa. Îl aruncă în curgerea apei, dar el zbură bezmetic şi se opri pe podea. Zăcu cîteva secunde, apoi zbură mult timp lovin-

du-se de pereți. Nu exista nici un pericol așadar. Se repezi și sorbi cu sete apa care o întremă. Sprijini o mînă pe trupul șarpelui care se-nvîrti cu un huruit surd. O grotă cu scări se dezvălui ochiului. Elisabeth privi în adînc și pentru moment nu zări nimic. Secundele care urmară, ca de altfel și lumina, o ajutară să vadă o scară de piatră care cobora.

Șezu în cumpănă și nu știu ce să facă. Îndoiala încolțise, dar ceva îi spunea să încerce, așa că luă drumul scării. Ultima treaptă avu darul să-i facă inima să tresalte de spaimă.

Călcînd pe ea, Elisabeth simți cu groază cum îi fuge de sub picioare și cum deasupra capului un huruit închide trapa prin care coborîse. Se dezmetici și privi în jur. Nimic nu trăda vreo prezență, așa că se liniști. Privi ultima treaptă și văzu că, spre deosebire de celelalte, care erau dintr-un fier inoxidabil, era din lemn. Un ax o străbătea, și pentru Elisabeth a fost de ajuns să observe cum la o presiune oarecare se poate întoarce și astfel trapa să se închidă ori să se deschidă cu voie sau fără voie. Repetă de cîteva ori această figură și cînd își aduse aminte unde se află o prinse teama și se grăbi să se depărteze de acel loc.

Demontă axul și văzu că rotițele care-l puneau în mișcare sînt noi. Un material inoxidabil stătea la baza lor. Îi trecu imediat prin minte că recent cineva trecuse pe acolo și galeria era neapărat folosită pentru ceva. Luă cu ea axul care nu cîntărea mai mult de un kilogram și jumătate și porni în lungul sălii care-i apăru în față. Deodată sala se termină și în față se deschiseră două coridoare. Dinspre cel din dreapta se auziră pași. Își ținea cît putea răsuflarea ; și cu mers ușor se apropie de marginea zidului.

Doi inşi trecură pe lîngă ea, dar în clipa aceea căzură la pămînt ca trăsniţi în urma a două lovituri ale Elisabethei.

Îi trase spre întuneric şi porni cu grăbire în direcţia de unde veniseră cei doi indieni. Din loc în loc, făclii îi luminau calea. Făcliile erau prinse în pereţii care aveau încrustaţi în ei tot felul de semne şi sculpturi. Nu le dădu mare atenţie fiindcă timpul trecea şi coridorul se arăta a fi destul de lung. Dar într-un tîrziu se arătă şi capătul coridorului. O cameră se desfăcu în faţa ei. Elisabeth se tulbură. În juru-i sute de schelete umpleau spaţiul. O potecă tăia drept printre schelete, semn că era o trecătoare pentru închinătorii otrăvii. Din spate se auziră paşi. Elisabeth se ascunse. Cel ce sosi îşi căpătă lovitura şi se prăbuşi. De astă dată Elisabeth îl tîrî între schelete şi dezbrăcîndu-l de mantie pe indian se îmbrăcă la repezeală cu ea, legîndu-şi capul cu eşarfa care îi împodobea capul.

Astfel schimbată la înfăţişare, şezu o clipă în cumpănă, neştiind încotro să meargă. Un coridor se deschidea în stînga şi altul în dreapta. Privi spre cel din stînga şi văzu cu uimire cum în faţă îi cade un grilaj greu de fier, închizînd intrarea. Lumină drumul şi văzu că, mergînd pe lîngă zid — călcase pe o piatră circulară, care în urma apăsării declanşase căderea grilajului. Numai încetineala cu care mergea o scăpase de la moarte sigură, fiindcă doar un metru şi jumătate o mai despărţea de fiarele grele care căzuseră cu zgomot. Aşteptă cîteva momente să vadă sfîrşitul acestei întîmplări, dar nu se ivi nimic şi astfel se hotărî să se întoarcă în sala cu schelete, apoi o luă pe coridorul din dreapta.

Merse cît merse, cinci, zece minute. Coridorul-labirint începuse să se lărgească. Elisabeth se gîndea unde va

ajunge și ce se va întîmpla în minutele următoare. Aventura o cam obosise, ce e drept, dar nu găsi vreme să se odihnească. În față se iviră trepte care urcau. Un zgomot o făcu să tresară. Nu mai avu timp să-și dea seama ce se întîmplase. Șase indieni îi ieșiră înainte. Cu pletele ascunse și cu mantia galbenă trasă pe umeri merse înainte. Cum o zăriră, indienii își plecară capetele.

Mantiile lor verzi îi dovediră că pentru închinătorii otrăvii culorile însemnau ranguri. Din grup se desprinse unul care părea mai bătrîn. Elisabeth crezu mai întîi că va avea de luptat cu o întreagă ceată. Dar nu se întîmplă nimic. Bătrînul scoase la iveală o legătură cu chei și i le întinse, plecîndu-se :

— Iată cheile ! Totul e în ordine !

Apoi se retrase și plecă împreună cu ceilalți.

Elisabeth, pentru moment, rămase uimită privind cheile, apoi se gîndi că are un dram de noroc dacă șase perechi de ochi îi dăduseră liberă trecere. Privi încă o dată cheile și prinse să urce la repezeală treptele care-i mai rămăseseră.

O poartă grea de fier îi bloca trecerea. Din lanțul de chei, cea mai mare părea că se potrivea. O încercă, dar poarta rămase încuiată. Încercă altă cheie și de-abia cea de-a treia îi aduse bucuria. Poarta se deschise cu zgomot și lumina o lovi cu violență în ochi. Așteptă cîteva momente și privi cu uimire în jur. O curte imensă în față. De o parte și de cealaltă, zidurile albe, iar deasupra cerul. O mulțime de găini, neînchipuit de mari, umpleau o parte a curții.

Toate erau atît de albe, încît umbra lor avea ceva plumburiu. Cîțiva închinători ai otrăvii mînau cîrdul spre poarta dreaptă, unde cineva veni cu un braț de flori albe pe care le aruncă. Păsările hulpave, se repeziră

în momentul acela şi le devorară cu o repeziciune care prevestea o bătălie. Tabloul fusese într-adevăr de efect, fiindcă după ce fiecare îşi luă porţia de hrană după cum apucă se linişti, iar cîrdul care părea obosit rămase nemişcat.

Pentru moment Elisabeth nu ştiu ce să facă. Se apropie de cîrdul de găini care, după prînzul copios, şedeau rînduite în linişte. Dintre închinătorii otrăvii cel care adusese braţul de flori se apropie de Elisabeth, făcu o plecăciune şi-i întinse un rînd de chei. Ca un gest de răspuns, Elisabeth i le întinse pe ale sale, dar un semn al închinătorului arăta că nu se poate atinge de ele, astfel că Elisabeth, ca să dreagă greşeala, îi arătă una din chei care ruginise. Indianul zîmbi şi îşi înclină capul, semn că a înţeles despre ce era vorba. Aruncă o privire furişă. Cîţiva închinători ai otrăvii şedeau nemişcaţi ceva mai departe şi priveau undeva, în gol. Elisabeth alese una din cheile date de indian şi-i făcu semn să-i deschidă uşa căreia i se potrivea. El porni înainte puţin mirat, dar nu se împotrivi şi nici nu-şi putu închipui că omul care venise din labirinturi nu-i este „mai mare" ; nu putea să gîndească nimic datorită îmbrăcăminţii pe care Elisabeth o purta ; altfel zis, nu i-ar fi trecut prin minte niciodată că întinsese cheile unei femei.

Curtea era străjuită de statui înalte de un metru care reproduceau mereu acelaşi chip al unui zeu muşcat de inimă de un şarpe care îi încolăcea picioarele. Omul păşea agale înainte, astfel că Elisabeth avu timp să se uite mai bine împrejur. Ajunseră la o uşă înaltă ascunsă între două false obloane. O singură rotire de cheie prin gaura unei pietre, care semăna cu un papagal, puse în funcţiune un întreg mecanism.

Un coridor apăru în față. Ușa de piatră se închise în spatele ei. Nu făcu nici un gest de a privi înapoi pentru a nu se trăda. Strînse cheile pe care indianul i le dăduse după deschiderea ușii. Nu mai înțelegea nimic. Mergea la noroc. Nu știa la ce-i vor trebui mai departe cheile, dar îi păru bine că se aflau la ea.

Deasupra coridorului același acoperiș de piatră cu ochiuri mari, rombice și circulare prin care pătrundea lumina în fîșii, la fel cum văzuse în camera pătrată din care evadase. La capătul coridorului o ușă din fier inoxidabil, lucitor, se arătă. O privi atentă, împinse cele trei zăvoare după care ușa trasă ca de un arc sări în sus. Trecu pragul și privi în urmă. Ușa căzu în urma sa, zăvoarele se traseră singure, ca și cînd ar fi fost nemișcate de multă vreme. În fața sa se întindea un mic cîmp, la marginea căruia se vedeau grupuri de arbori, dincolo de care se auzea un vzgomot asurzitor, de rîu în cascadă.

ÎNTÎMPLĂRI FERICITE

În timpul acesta, eu, Kiros și Bambo ne-am apropiat de templu. Iscodirăm în fugă încă o dată pergamentul găsit de Bambo și stabilirăm un punct unic de intrare : gura unui puț pe care l-am descoperit spre nord nepăzit. Existau două alternative : puțul ori era undeva astupat, ori închinătorii otrăvii găsiseră de cuviință să ne surprindă în labirinturile subpămîntene. De ce am ales acest drum, e mai greu de spus, fiindcă mai existau și alte guri de intrare indicate pe bătrînul pergament. Poate fiindcă era cel mai scurt drum pînă la locul indicat cu o cruce mare, undeva lîngă un rîu sau lîngă o cascadă, după cîte am înțeles semnele. În orice caz, Marele

Preot nu-şi putea avea sălaşul decît acolo. Crucea indica sigur inima puterii Marelui Preot. Era fără doar şi poate o necugetare din partea noastră să plecăm împreună, dar Kiros nu voia să rămînă, fiindcă se gîndea tot timpul la Elisabeth. Eu nu puteam rămîne fiindcă eram cel mai iscusit în lupte corp la corp, iar Bambo era îngerul păzitor al tuturor.

Coboram de cîtva timp, cînd labirintul ne apăru mai larg decît ne-am fi putut închipui. Un aer umed, greoi ne sufoca. Se auziră zgomote tainice şi astfel ne oprirăm. Zgomotele veneau către noi, se auzeau din ce în ce mai aproape. Părea o armată care tropăia, dar adevărul aveam să-l cunoaştem abia peste cîteva clipe. O turmă de şobolani ne atacară. Norocul cel mare, trebuie recunoscut, şedea în cizmele de care se îngrijise întotdeauna Bambo. Urmă o luptă sîngeroasă ; patrupedele rămase în viaţă fugiră din faţa cuţitelor care le spintecaseră semenii şi se ascunseră în aşteptarea plecării oaspeţilor, care le lăsase în urmă un prînz îndestulător.

— Scîrboase fiinţe ! bîigui Bambo.

— Sînteţi răniţi ? întrebă Kiros.

— Nu !

— Noroc cu Bambo, altfel greu ne venea ideea să luptăm lipiţi de peretele labirintului. Am fi avut astfel şi spatele descoperit, am zis eu.

Aerul devenea din ce în ce mai greoi. Alergam prin labirint ; aveam o singură baterie care funcţiona şi aceea se afla la Bambo. Ne era teamă să nu rămînem în întuneric lipsiţi de orice apărare, aşa că am alergat îndelung pînă am întîlnit capătul coridorului. Un chepeng era deasupra capului ; l-am împins cu putere toţi trei şi am ieşit la lumină. În stînga se întindeau ziduri înalte. Am bănuit că sînt zidurile templului ; în dreapta

era cîmpul. Deasupra chepengului crescuse iarba ; se vedea bine că se aşezase un strat de pămînt. Aşadar labirintul care avusese nenumărate ramificaţii în partea stîngă, înspre clădirile templului, era prea puţin sau de loc călcat în ultimii zece ani. Noi ţinusem drumul drept şi acum, dezorientaţi, aşteptam să privim din nou pergamentul, dar Bambo era deja departe de noi şi ne făcea semne. Se apropiase de ziduri şi ne şopti în taină că recunoaşte urme.

— Urmele Elisabethei ! izbucni Kiros.

— Poate, am spus eu, să fie urmele Elisabethei. Să fim prudenţi !

Urmele duceau către cîmpul cu flori. În partea opusă se auzea o cascadă.

— Ce tăcere ! a murmurat Kiros. Se-aude numai cascada. Dar urmele Elisabethei duc în sens invers.

Am grăbit paşii. Ochii lui Bambo vedeau totul şi nu ne-a fost prea greu să dăm peste cineva nemişcat între flori. Era un indian. În mintea noastră se petrecură scenele cele mai palpabile din lume : cum Elisabeth a fost ucisă sau torturată, cum a fost arsă ori făcută fărîme de şobolani, cum un indian îi furase cizmele şi acum dormea în flori fără vise. Am scos cuţitele şi am înconjurat locul, dar mare ne-a fost mirarea cînd am descoperit-o pe Elisabeth dormind îmbrăcată cu hainele unui indian. Oricît am zguduit-o nu s-a trezit, doar flaconul cu eter al lui Bambo şi-a făcut efectul.

Cum se dezmetici sări de gîtul lui Kiros. Bucuria revederii a fost de nedescris. Nu aveam timp de pierdut, aşa că urmă o poveste scurtă a întîmplărilor prin care trecuse Elisabeth şi o poveste şi mai scurtă a întîmplărilor noastre.

— Dar nu-i totul, spuse Elisabeth. După ce am ieşit în cîmp, abia am avut timp să mă trîntesc în flori, cînd o turmă de indieni — descoperind înşelătoria — porniseră la vînătoare. Se înnoptase şi tot mai mă căutau, dar de flori nu se apropiară şi bănuiţi de ce. Cum stai mai mult de zece minute te cuprinde o moleşeală plăcută şi adormi. Dar se nimerise ca să am asupră-mi sticluţa cu eter şi toate farmaceuticele de care Bambo nu s-ar lipsi nici o clipă la drum. Cum mă aruncaseră în camera de piatră fără să mă perchiziţioneze — probabil că aşa ceva nu le şedea în fire închinătorilor otrăvii — am avut noroc. Dar oricînd mă puteau găsi şi am hotărît să risc. M-am apropiat, cînd s-a înnoptat, de unul dintre indieni, l-am atacat prin surprindere şi l-am asfixiat, apoi l-am tîrît în flori şi l-am dezbrăcat. Mi-am schimbat iar hainele şi m-am furişat cu precauţie către rîu, mai sus de cascadă.

M-am folosit de cele învăţate cîndva la centrul de paraşutism ; am aşteptat să văd făcliile apropiindu-se şi m-am urcat într-unul din arborii pletoşi de pe marginea prăpastiei. Cînd s-au aflat destul de aproape de arbore am ţipat sfîşietor şi am dat drumul hainelor care se umflară în curentul de aer. Se strînseseră cu toţii să privească întîmplarea ; au găsit fel de fel de explicaţii. Unii credeau că am alunecat de pe mal, alţii că m-am aruncat de teamă în rîu. Un singur lucru era sigur deocamdată : toţi se mulţumiseră să creadă că eram moartă. Într-un tîrziu se depărtară şi dispărură dincolo de ziduri.

Dar bănuiala mea avea să fie întemeiată. M-am gîndit că se vor întoarce să cerceteze din nou locul şi se vor gîndi şi la şiretlicul meu. Aşa că am coborît şi am fugit către cîmpul cu flori. Ceea ce gîndisem era chiar adevărul

curat, fiindcă în scurt timp se arătă Marele Preot în fruntea unei cete de făclieri. Luminară cu atenție toți arborii ; atît mai știu, fiindcă m-a cuprins un somn adînc. Nu m-am împotrivit decît la început, cînd am descoperit că flaconul de eter era pierdut. Dacă nu erați voi...

Am privit împreună pergamentul și ne-am înțeles din ochi. Nu aveam de ales. Trebuia să riscăm în continuare. Trebuia să-l găsim neapărat pe Marele Preot în Camera Tainică într-o anumită oră a zilei.

Am numit la întîmplare locul însemnat pe harta noastră cu o cruce : Camera Tainică.

Am alergat împreună pînă în dreptul cascadei, apoi am descoperit pe mal o potecă pardosită cu o marmură roz, șlefuită. Drumul nu era însemnat pe hartă, dar Bambo, aplecîndu-se, pusese mîna pe ceva rece.

— Aur ? !

Nu era aur. Poteca de marmură se dovedi a fi un labirint întortocheat ascuns de o boltă cît o statură de om, boltă alcătuită din cele mai necunoscute plante parfumate. Deodată se auziră vorbe. Ca la un semn am dispărut cîte doi în fiecare parte a labirintului, în tufișurile dese, și-am rămas nemișcați. Vreo zece indieni veneau către noi din direcția în care ducea poteca de marmură. Nu-i puteam vedea, dar numărul lor îl puteam ghici ușor numărînd pașii celor care-ți treceau în apropiere. Se depărtară fără să bage de seamă că musafiri nepoftiți le pîndeau pașii. Într-un tîrziu Bambo ne-a făcut semn să înaintăm. Ne-am apropiat de cascadă. În stînga era cascada ; în dreapta se deschidea o grotă. Alți vizitatori ai Marelui Preot tocmai ieșeau. Marele Preot rîdea pentru prima dată. Marele Preot rîdea... Am avut timp să ne ascundem într-un desiș. Vedeam și auzeam. Unul

din vizitatori s-a apropiat de el, i-a strîns mîinile și i-a spus :

— Mare Preot, totul e gata ! La noapte vei putea scăpa de aici. Cele două statuete le vor lua oamenii mei care se vor întoarce pe înserat. Sper că nu mai avem nici o piedică de întîmpinat.

— Nici vorbă. În timpul procesiunii nu se va petrece nimic. Trebuie să acționăm repede, precis. Cînd va trebui să apar în fața credincioșilor pentru rugăciunea otrăvii va fi prea tîrziu ; într-una din statuete se află închis cel mai mare diamant din lume. Din păcate ea este cea dispărută. Nu pierdeți timpul ! Folosiți cele două statuete în orice împrejurare ; puse cap la cap ele vor arăta cu mîinile întinse locul celei de a treia : ascunzișul. Mîine, în zori, vom fi departe. Dovada vinovăției mele nu va mai exista.

Am privit ceasul : se apropia amiaza ! Vizitatorii se plecară în fața Marelui Preot și însoțiți de un închinător — mîna dreaptă a Marelui Preot — trecură pe lîngă noi în grabă. Marele Preot rămase o clipă lîngă stînci, apoi atinse cu degetele o ieșitură de metal și dispăru în grotă. În urma lui două porți uriașe de piatră se lipiră perfect, dînd impresia fantastică de natural. De altfel aleea o luă spre stînga unde, sigur, cel care ar fi mers ar fi căzut în prăpastie.

În momentele acelea nu puteam să facem decît un singur lucru. Era riscant, dar trebuia să încercăm. Bambo sări, atinse locul din stîncă pe care-l arătase mîna Marelui Preot. Stînca se deschise. Am înaintat cu pistoalele întinse. Grota era un adevărat palat. Candelabre, stîlpi, trepte de alabastru, colonade, coloane, altare, sculpturi cu mii și mii de păsări și animale într-o ciudată miș-

care, încît păreau vii. Pe o masă de metal şedeau cele două statuete. Marele Preot cu spatele, aproape de perete, sorbea o băutură. Am crezut la început că soarbe vinuri alese sau alte licori : sorbea otravă. Dintr-o astfel de cupă băută ar fi putut muri zeci de oameni, dar Marele Preot se obişnuise. Picătura zilnică ajunsese cupă. Nimeni nu l-ar fi putut distruge.

Kiros s-a apropiat de el ; l-a atins cu mîna pe umăr. Cupa bătrînului preot căzu.

— Eşti în mîinile noastre, Andrew Shakes. Prietenul tău Sleef, te salută ! Iată, fiul său, John Sleef junior, îţi va face onorurile.

Bambo s-a apropiat de el şi i-a aruncat pe masă cele două pistoale pe care le purta. I-am spus :

— Mă recunoşti ?

— Nu ! răspunse.

— Mă vei cunoaşte. Nu-ţi aminteşte nimic de prietenul tău Sleef, de prietenul tău Iorgoulopoulos ?

— Bine ! mergi cu noi. La primul gest neîndemînatec, înţelegi, Bambo te va curăţa. Alege singur drumul cel mai scurt spre Yamba-Rata. Sper că eşti atît de deştept şi nu vrei să mori repede. Ne-am înţeles ?

— Da ! a răspuns sec.

Elisabeth a cuprins în braţe una din statuete, iar Kiros pe cealaltă :

— N-ai uitat nimic, Mare Preot ?

— Ba da. Să mă asigur că nu va ajunge nimeni dincolo de cîmpul cu flori. Sînteţi singurii care au ajuns fără voia mea aici.

— Pornim !

Marele Preot cunoştea drumul adevărat la Yamba-Rata.

La Yamba-Rata ne aşteptau două maşini şi cîţiva oameni plătiţi spre a întîmpina un eventual atac. Dar pînă la Calcutta nu se întîmplă nimic deosebit.

Marele Preot fusese prins. Cele trei obiecte, care erau singurele adevăruri ce demonstrau că asasinul fusese găsit, şedeau într-unul din safeurile noi pe care le primise Sleef din New York. Cel mai mare diamant descoperit vreodată fusese trimis la Istambul, unde se redeschisese celebrul muzeu.

Zilele următoare se aştepta ca Marele Preot să fie judecat. Nimeni nu se gîndea la o îndulcire a situaţiei sale. Verdictul nu putea suna decît într-un singur fel : condamnarea la moarte !

Paralel cu forfota tribunalelor americane şi europene, care-şi trimiteau experţii la Paris, unde urma să se judece cazul Sleef-Iorgoulopoulos-Andrew Shakes, se pregătea nunta lui Kiros cu sora mea Elisabeth ; şi-n timp ce într-o parte a lumii se apropia dovada pedepsirii unui om care trădase prietenia pentru bani şi putere, o altă prietenie se apropia de legămîntul cel mai fericit : căsătoria.

Lector : PASARIN GEORGETA
Tehnoredactor : CHIRU GHEORGHE

Apărut 1970. Comanda nr. 9824. Hîrtie ziar de 50 g/m². 700×1000/32. Coli de tipar 1,75.

Tiparul executat sub comanda nr. 679 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București, Republica Socialistă România

EDITURA ION CREANGĂ

Lei 1,50